

Begraven schaamte

Van dezelfde auteur:

Mijn mooie dochter
Elk hart heeft een raampje
Slaap lekker, lieve schat

Dorothy Koomson

Begraven schaamte

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Ice Cream Girls

Uitgave

Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group, Londen

Copyright © 2010 by Dorothy Koomson

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëlla Snel

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Susanne Walstrom/Getty Images

Foto auteur

Niall McDiarmid

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3071 7

D/2011/8899/60

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn kleine engel
Jij maakt alles de moeite waard*

Woord van dank

Ik wil graag iedereen bedanken die bij deze roman betrokken is geweest:

Mijn familie. Ik bedank mijn steeds groter wordende en altijd geweldige familie voor hun onwrikbare liefde en steun.

Mijn agenten. Ant en James, jullie zijn werkelijk goud waard. En, Ant, ik vergeef je dat artikel in de krant.

Mijn uitgevers. Ik bedank Jo, Jenny, Caroline, Emma, Nikola, Kirsteen en alle anderen die ertoe hebben bijgedragen *Begraven schaamte* op de plank te krijgen.

Mijn vrienden. Jullie weten wie jullie zijn en jullie weten ook hoeveel ik van jullie houd.

MK2. Jij hebt geholpen het schrijven van dit boek mogelijk te maken.

Jij, de lezer. Ik bedank je omdat je de tijd neemt mijn boek te lezen. Ik hoop dat je ervan geniet.

En, voor G: bedankt omdat je bent zoals je bent.

deel een

serena

ZO KOUD ALS IJS?

Naar verwachting zal Serena Gorringe, een van de twee zogenoemde Ijsmeisjes die ervan worden beschuldigd de populaire leraar Marcus Halsley te hebben vermoord, vandaag tijdens het proces als getuige worden gehoord.

Gorringe, 18 jaar oud, is de oudste van de twee en velen zijn van mening dat zij de stuwende kracht is geweest achter het koelbloedige plan haar voormalige geschiedenisleraar te verleiden, te martelen en te vermoorden.

Hoewel Gorringe en haar medeplichtige Poppy Carlisle na de moord naar de politie waren gegaan met de mededeling dat er een ongeluk had plaatsgevonden waarbij Halsley met een mes was gestoken, suggereerde op de plaats delict gevonden bewijsmateriaal dat hij was gemarteld voordat hij door een messteek in zijn hart de dood vond.

Gorringe – op de foto rechts gekleed in een string een ijsje etend – en Carlisle ontkennen Marcus Halsley te hebben gemarteld. Beiden ontkennen degene te zijn die hem de fatale messteek heeft toegediend.

Daily News Chronicle, oktober 1989

serena

‘Serena Gorringe, ik hou van je.’

O, mijn hemel! Het gaat gebeuren. Het gaat echt gebeuren. Nadat ik dit bijna vijftien jaar heb gewild, erop heb gehoopt en erom heb gebeden, zal het gebeuren. Hij gaat me een huwelijksaanzoek doen.

Maar misschien ook niet. Het kan zijn dat dit een van mijn ‘momenten’ is waarop ik me zo volledig in een fantasie heb ondergedompeld dat het de werkelijkheid lijkt.

Ik kijk om me heen, in mijn omgeving naar bewijzen zoekend dat ik het me niet allemaal verbeeld. We zitten aan een tafeltje voor twee personen op het terras van ons favoriete restaurant in Brighton: een kleine, door een familie beheerde Mexicaanse *cantina* bij het strand. Het is een heldere en warme avond en er staan heel veel sterren aan de hemel. Het ritmische geluid van de donkere zee vermengt zich zacht met de luide muziek die uit het restaurant komt terwijl de geur van gekruid eten zich mengt met de zilte lucht. Links van me wordt de pier van Brighton verlicht door honderden lampjes en rechts van me lijken de lichtjes op de pier van Worthington ingetogener dan die van zijn beroemdere neef. Maar mooi zijn ze wel. Dit is zo’n perfecte ambiance voor een huwelijksaanzoek dat het onmogelijk waar kan zijn. Ik móét dromen.

Ik concentreer me weer op Evan. Hij heeft zich op een knie op de grond laten zakken en kijkt me met een ernstige gezichtsuitdrukking aan. Dit is geen fantasie. Dat kan niet. Omdat ik me in al mijn fantasieën nimmer heb voorgesteld dat Evan op een knie voor me zou gaan zitten. Dat is zo anders dan zijn normale gedrag dat ik me nooit heb kunnen indenken hoe hij er dan zou uitzien. Hij maakt zo weinig en zo zelden grootse gebaren, dat dit zoiets is als een eenhoorn langs het strand van Brighton te zien lopen. Eerst zien, dan geloven! Dus moet dit echt zijn, want ik zie het.

‘Serena Gorringe, ik hou van je,’ zegt hij nogmaals, en dan weet

ik zeker dat het de werkelijkheid is. Alleen de echte Evan kon weten dat ik een van mijn 'krankzinnige werelden' zoals hij ze noemt in zou zweven zodra hij zich op een knie liet zakken en zijn mond opendeed. Alleen de echte Evan kon weten dat ik een van die krankzinnige werelden van mij wel in moest gaan om nog eens te controleren of dit werkelijk gebeurde. En alleen de echte Evan kon weten dat hij opnieuw moest beginnen wanneer ik naar de werkelijkheid was teruggekeerd.

'Ik wil de rest van mijn leven met jou doorbrengen.' Hij neemt mijn linkerhand in zijn grote handen, houdt die teder maar stevig vast. 'Normaal gesproken zeg ik dergelijke dingen niet, dus weet je dat ik het meen als ik zeg dat je mijn leven veel meer betekenis hebt gegeven en ik niet wil dat er ooit een eind aan ons samenzijn komt. Dus wil je me de eer bewijzen mijn vrouw te worden?'

'We zijn al getrouwd,' zeg ik.

Op het ernstige gezicht van mijn echtgenoot verschijnt een brede, warme glimlach. 'Nog een keer,' zegt hij. 'Wil je nog een keer met me trouwen?'

Ik zwijg, om hiervan te genieten. Van dit 'huwelijksaanzoek'. De vorige keer heb ik dit niet mogen meemaken. En dit bewijst dat hij voor altijd bij me wil zijn. Ja, hij is al met me getrouwd, maar nu wil hij dat ook echt. De vorige keer was het allemaal nogal ambigu en noodzakelijk geweest.

Januari 1997

We lagen volledig aangekleed naast elkaar op het bed in zijn kleine Londense flat en staarden naar het plafond. Ik had hem net verteld dat de morning-afterpil die ik had ingenomen nadat het condoom was geknapt niet had gewerkt en dat ik zwanger was. Een overgeslagen menstruatie en drie zwangerschapstesten hadden dat bewezen. (Ik had gewacht met het hem te vertellen tot we horizontaal lagen, omdat ik vermoedde dat hij anders zou omvallen.) 'O, oké,' zei hij. Toen zuchtte hij diep en een beetje triest, berustend en verslagen. Ik zuchtte ook, wetend wat hij bedoelde en hoe hij zich voelde. Het was geen afgrijselijk nieuws, het was niet eens slecht nieuws, maar wel onverwacht en van

grote invloed op ons leven. Ik was er niet klaar voor en ik wist zeker dat hij dat ook niet was. We werden echter wel met het feit geconfronteerd: er was een baby onderweg.

‘We zullen waarschijnlijk moeten trouwen,’ zei ik.

‘Om te voorkomen dat je ouders ontploffen,’ zei hij.

‘Anders zou dat inderdaad gebeuren.’

‘Ontploffen? Ja.’

‘Ja.’

Evan beseftte niet dat ik ‘waarschijnlijk’ had gezegd. Niet dat we hoe dan ook moesten trouwen. Als het alleen om mij ging had het me niets kunnen schelen. Dan zou ik het niet erg hebben gevonden om niet te trouwen. Maar na wat onze familie een paar jaar eerder was overkomen – na wat ik mijn ouders toen had laten doorstaan – kon ik die twee mensen dit niet ook nog eens aandoen. Ik kon ‘ongetrouwd moederschap’ niet aan mijn lijst van misdrijven toevoegen... Ik moest laten zien dat ik niet zo was als de hele wereld dacht. Ik was een respectabel meisje en ik kon dingen op de juiste manier doen. Ik móést trouwen.

‘Natuurlijk waren we op een gegeven moment sowieso getrouwd,’ zei Evan, die probeerde de situatie te redden door optimistisch te klinken. ‘Dus kunnen we dat net zo goed nu doen.’

‘Ik neem aan van wel,’ zei ik. Zes weken later waren we getrouwd en dat was dat. Geen romantiek, geen verhaal om telkens weer te vertellen. Ik kon niet eens pronken met een verlovingsring.

Sinds die tijd heb ik me altijd afgevraagd hoe het ons zou zijn vergaan als we niet hadden moeten trouwen. Als hij Serena Gorringe aan het eind van de jaren tachtig van de vorige eeuw had gekend, als hij de persoon had gekend die alle kranten haalde en van iets afschuwelijks was beschuldigd, zou hij niet met me zijn getrouwd. Maar hij kende haar nog niet. Hij leerde me kennen zoals ik in werkelijkheid was en ik heb me altijd afgevraagd of ik goed genoeg voor hem was. Of hij echt met me wilde trouwen in plaats van vanwege supertraditionele ouders met me te móéten trouwen.

‘De vorige keer hebben we de kans niet gehad het te doen zoals het hoort,’ zegt Evan. ‘Dat wil ik nu wel voor ons. Op onze trouwdag heb ik mezelf beloofd dat we het nog een keer zouden overdoen: op de juiste manier. Sinds onze eerste trouwdag heb

ik er geld voor opzigelegd. Grote kerk, witte jurk, groots feest, huwelijksreis... alles. Nu kan alles wat we ons toen niet konden veroorloven of waarvoor we toen de tijd niet hadden. Inclusief...' Hij steekt een hand in de binnenzak van het jasje van zijn lievelingspak en haalt er een blauw fluwelen doosje uit. Hij maakt het open en ik zie een grote, vierkant geslepen diamant in een zilveren ring.

Hij beneemt me de adem.

'Een verlovingsring. Deze keer een verlovingsring en een gemeend huwelijksaanzoek.'

'Is dat een echte diamant?' Ik kan de woorden nauwelijks over mijn lippen krijgen, laat staan dat het in me opkomt hem aan te raken.

'Natuurlijk. Dat kunnen we ons nu financieel veroorloven. Hij is in platina gezet en ik heb hem uitgekozen bij dezelfde juwelierszaak waar we onze trouwringen hebben gekocht.'

Mijn handen vliegen naar mijn gezicht; tranen wellen op en ik krijg een brok in mijn keel. Hij heeft hierover nagedacht, hij heeft dit gepland. Omdat ik goed genoeg ben. Hij wil bij mij zijn. Hij wil echt met mij getrouwd zijn, net zoals ik met hem getrouwd wil zijn.

Ik heb nooit zo graag bij iemand willen zijn als bij Evan. Hoe zit het dan met je-weet-wel-wie, fluistert mijn geweten. Het is het deel van mijn geweten dat in het verleden leeft. Dat aanbidt het verleden, klampt zich eraan vast, is altijd vastberaden het heden in te slepen. Was je-weet-wel-wie dan niet de liefde van je leven?

Natuurlijk heeft mijn geweten het mis. Evan is dé man voor mij. De enige man voor mij.

Weet je dat zeker, Serena, vraagt mijn geweten spottend. Weet je dat volkomen zeker?

Ik ben er voor de volle honderd procent van overtuigd. Voor mij bestaat er werkelijk geen andere man dan mijn echtgenoot. Wat ik met je-weet-wel-wie had was geen liefde. Het was iets anders dan wat ik met Evan heb.

'Schatje?' zegt Evan op een toon die suggereert dat hij dat al een paar keer eerder heeft gezegd.

'Sorry. Ik was met mijn gedachten mijlenver weg.' Bij een ander leven.

‘Ik krijg een koude knie en ik word ook een beetje zenuwachtig,’ zegt hij.

‘Zenuwachtig? Waarom?’

‘Omdat je nog altijd geen ja hebt gezegd.’

‘Dat meen je niet?’

‘Ja.’

‘O.’

Hij grijnst dat grijnsje van hem. ‘Moet ik je nogmaals ten huwelijk vragen?’

Ik knik enthousiast. Graag nog een keer, zeker nu ik weet dat er een ring is.

‘Oké,’ zegt hij, en hij schudt zogenaamd geïrriteerd zijn hoofd. ‘Serena Gorringe...’ Hij schuift de ring een eindje aan mijn vinger en ik hou mijn adem in. Ik probeer elk detail in mijn geheugen te griffen, omdat ik dit zal vertellen aan de kinderen, aan mijn zussen, aan mijn ouders, aan iedereen die het wil horen. ‘Wil je me de gelukkigste man ter wereld maken door met me te trouwen en voor de tweede keer mevrouw Gillmare te worden?’ Hij schuift de ring op zijn plaats, tegen mijn trouwring aan.

Ik vergeet bijna adem te halen terwijl ik naar de twee ringen kijk. Ze sluiten vrijwel naadloos op elkaar aan en het lijkt alsof ze voor elkaar zijn gemaakt. Alsof niets ze ooit nog van elkaar zal kunnen halen.

‘Natuurlijk wil ik dat,’ zeg ik, en ik spring op terwijl hij moeizaam gaat staan. ‘En natuurlijk zal ik nog een keer met je trouwen.’ Ik sla mijn armen om zijn hals en hij grinnikt voordat hij me in zijn armen neemt en me achterover buigt voor een diepe en hartstochtelijke filmkus. Nog zo’n eenhoorn-aan-het-strand-van-Brighton-gebaar. Daar is hij deze avond goed in.

Ik dompel me in dat alles onder. In de kus, het huwelijksaanzoek, de man. Ik ben me er slechts vaag van bewust dat mensen toekijken, maar opeens begint iedereen te klappen.

Ik zal dit moment vasthouden. Dat moet ik wel doen. Ik weet hoe gemakkelijk alles me kan worden ontnomen. Alles is breekbaar voor iemand zoals ik. Heel weinig dingen zijn blijvend. Ik leef op de rand van de afgrond van mijn verleden. Het risico bestaat dat men zal ontdekken waarvan ik was beschuldigd, hoe ik in het openbaar werd gebrandmerkt. De kans bestaat dat men

opnieuw over me zal oordelen. Ik leef met de voordurende angst dat iemand of iets me over die rand zal trekken.

Maar vanavond niet. Nu ben ik degene met wie dokter Evan Gillmare de rest van zijn leven wil doorbrengen.

Nu ben ik de gelukkigste vrouw ter wereld en kan me onmogelijk iets naars overkomen.

serena

Ik loop rond in mijn keuken, maak kasten en apparaten open, zoek naar de messen.

De messen van het bestek zijn er, maar de scherpe – de messen die ernstige schade kunnen toebrengen – lijken er niet te zijn. Ik moet toegeven dat dat mijn schuld is. Ik heb ze gisteravond verstopt en ik weet niet meer waar. Het zou geen probleem zijn als niet de chaos van het ontbijt, het organiseren van de komende dag en het gebruikelijke pandemonium ophanden was. Het zou niet eens een probleem zijn als Evan me niet had laten beloven dit niet nog eens te doen.

Mijn hand gaat voor de derde keer naar de ovendeur en ik trek hem heel snel open, hopen dat de messen daar zijn: de oorspronkelijke, favoriete verstopplaats.

Elke avond verzamelde ik voor het naar bed gaan alle scherpe messen, legde ze op een bakblik en schoof ze de oven in. Voor het geval dat er iemand inbrak terwijl wij sliepen en besloot onze eigen messen tegen ons te gebruiken. Toen ging ik dat al doen voordat we 's avonds televisie gingen kijken, voor het geval dat iemand de achterdeur forceerde terwijl wij in de voorkamer zaten. Daarna deed ik het na het afwassen, omdat dat gemakkelijker was. Na een tijdje besepte ik dat de messen avond na avond op dezelfde plaats verstoppen geen goed idee zou kunnen zijn als we in de gaten werden gehouden. Dus besloot ik ze te verstoppen op allerlei vernuftig bedachte plekken waar een inbreker met slechte bedoelingen nooit zou kijken. Dat bleek ook voor mij te gelden, want ik ben de messen voortdurend kwijt.

Evan, Verity en Conrad accepteerden dat aanvankelijk heel aardig als een van mijn eigenaardigheden, ook al moesten ze soms op de kaas inhakken of een homp van het brood lostrekken omdat mama de messen niet kon vinden. Toen ontdekte Evan ze een keer in zijn sporttas, in het fitnesscentrum, en werd hij – volstrekt begrijpelijk – razend. Hij stormde door de keuken naar binnen en schreeuwde tegen me in aanwezigheid van de kinderen. ‘Ik had kunnen worden gearresteerd wegens het bezit van een aantal gevaarlijke wapens! En wat had ik dan kunnen zeggen? Dat ik een krankzinnige echtgenote heb die de messen verstopt en vervolgens vergeet waar ze zijn?’

Ik kwam sterk in de verleiding om te zeggen: ‘Ja, want dat is de waarheid.’ Ik besloot echter mijn mond te houden. Ik moest hem met rust laten tot hij weer tot bedaren was gekomen en dan mijn excuses aanbieden. Daarna liet hij me beloven dat ik – als ik de messen per se wilde blijven verstopten – zou opschrijven waar ze waren om te voorkomen dat dit nog eens gebeurde.

Natuurlijk had ik achter mijn rug twee vingers gekruist toen ik daarmee akkoord ging. Sinds die tijd ben ik er behoorlijk goed in geworden het me te herinneren. Maar na gisteravond, na de feestelijke champagne thuis, zit mijn hoofd vol watten, zijn mijn zintuigen verdoofd en kan ik me niet veel herinneren – en al helemaal niet waar ik die scherpe dingen heb opgeborgen. Ik had durven zweren dat ik ze in de oven had gelegd. Daar had ik om durven wedden.

Ik ruk de roestvrijstalen deur voor de vierde keer open – gewoon voor het geval dat. Nee. Niets. Nada. Verdomme!

Ik schrik als iets met veel lawaai door de brievenbus wordt geschoven. ‘Stil,’ sis ik naar de deur, terwijl ik over de krakende vloerplanken stap, die ik in mijn hoofd volledig in kaart heb gebracht, om de ochtendkrant te pakken. ‘Wil je me in de problemen brengen?’ Ik vermoed dat Evan zijn huwelijksaanzoek zal intrekken, dat hij niet nogmaals met me zal willen trouwen als hij ontdekt dat ik de messen voor de zoveelste keer niet kan vinden. Het is een van mijn vele kleine tekortkomingen die hem irriteren.

November 1990

Om vijf minuten over elf in de ochtend van de zevende november smeed een lange, gespierde man met een afrokapsel (de zijkanen van zijn hoofd en zijn achterhoofd geschoren) een groot glas sinaasappelsap in mijn gezicht.

Ik zat – zoals te doen gebruikelijk op dagen dat ik geen college hoefde te volgen – opgekruld in de grote zachte stoel achter in de bar, naast de van de vloer tot het plafond reikende ramen met uitzicht op de speelvelden. Daar zat ik, getroost door de geur van verschaalde rook, gemorste alcohol en een mufte vloerbedekking, graag te lezen.

Tot dat moment had ik gedacht dat ik veilig was. Ik dacht dat niemand wist waar ik was of wie ik was. Ik dacht dat mijn schaamte was begraven en dat ik heel voorzichtig opnieuw kon beginnen: driehonderd kilometer verwijderd van de plaats waar ik de misdaad zou hebben gepleegd.

Maar dat sinaasappelsap in mijn gezicht en mijn haren en op mijn boek maakte duidelijk dat dat niet zo was. Dat zei dat ik op de vlucht moest slaan voordat het erger werd. Mensen hadden op straat wel eerder naar me gespuugd, hadden me hatemail gestuurd, waren overgestoken om me te mijden en hadden me met geweld bedreigd. Nu begon dat weer opnieuw. Ik sprong de stoel uit, pakte snel mijn spullen – mijn studieboeken, sleutels en tas – van de tafel en zette het op een rennen. Maar niet voordat ik had gezegd: ‘Sorry. Dank u. Het spijt me.’ Niet voordat ik hem had laten weten dat ik niet genoot, dat ik het niet was vergeten, dat ik het niet echt allemaal achter me had gelaten.

‘Wacht!’ hoorde ik hem roepen toen ik over de drempel stapte. Maar ik wachtte niet. Ik wilde het hem niet gemakkelijk maken af te ronden waaraan hij was begonnen.

Ik rende de gang door, de hoek om, het brede, geplaveide binnenplein op. ‘Wacht alstublieft!’ riep hij weer, maar ik rende door, onderweg naar mijn veilige kamer. Ik kon zijn voetstappen achter me horen, besefte dat hij me inhaalde en rende nog harder. Ik wilde ontzettend graag in mijn kamer zijn, de deur dicht en op slot doen, in bed kruipen en me onder de dekens verstoppen tot het hem ging vervelen en hij me met rust liet.

Bij de deur van mijn studentenhuis toetste ik zo snel ik kon de

vijfcijferige code in, maar bij het laatste getal legde hij een hand op mijn onderarm en kon ik de deurkruk niet omlaag duwen.

Ik probeerde te gillen, maar door het rennen was ik buiten adem. De gil bleef in mijn keel steken door de angst voor wat zou komen.

‘Mijn hemel, wat kun jij hard lopen,’ zei hij hijgend. ‘Is alles in orde met je?’ Hij wees over zijn schouder. ‘Sorry voor wat daar is gebeurd.’ Hij zweeg even om een beetje op adem te komen. ‘Wauw! Wat een krankzinnige run. Ik dacht... Het spijt me. Ik wilde je vragen of je iets wilde drinken. Ik beschouw je als mijn leespartner, omdat ik je daar altijd zie lezen, net als ik. Ik wilde contact met je leggen, maar het bleek verkeerd uit te pakken, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Je hebt het niet met opzet gedaan?’ vroeg ik.

‘Waarom zou ik zoiets met opzet doen? Welke zieke figuur zou zoiets opzettelijk doen?’

‘Weet je dan niet wie ik ben?’ Ik keek naar zijn gezicht, zoekend naar een antwoord dat zou afwijken van de woorden die over zijn lippen kwamen.

‘Zou ik dat wel moeten weten?’ vroeg hij met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Je weet niet wie ik ben,’ constateerde ik. Toen ik dat zei, begon ik me te ontspannen, genietend van wat dat betekende: veiligheid en anonimiteit.

‘Vertel me dan wie je bent, als je vindt dat ik dat moet weten.’

‘Ik ben niemand.’

‘Oké. Is alles dan in orde? Gaat het goed met je?’

Ik knikte. ‘Ja. Het gaat goed met me.’

‘Prima. Kan ik weer gaan lezen zonder bang te hoeven zijn dat ik je heb getraumatiseerd?’

Ik knikte opnieuw. ‘Ja.’

‘Goed. Dat is fijn.’ Hij zette een paar stappen van me vandaan en vroeg toen: ‘Hoe heet je?’

‘O... eh...’

‘Je weet zelf niet hoe je heet?’

Ik vroeg me af of ik mijn echte naam moest noemen.

‘Ook best.’

‘Ik heet Serena.’

‘Oké, Serena. Tot ziens dan maar.’

‘Ja. Tot ziens.’

Hij was al een eindje weggelopen toen hij over zijn schouder riep: ‘Ik heet Evan.’

‘Tot ziens, Evan,’ riep ik. Zacht voegde ik daaraan toe: ‘En bedankt. Heel, heel hartelijk bedankt.’

Ik pak de krant, wetend dat ik dankbaar zou moeten zijn dat de krantenjongen hem deze keer in de brievenbus heeft gestopt. Meestal gooit hij hem vanaf het hek in de richting van de deur.

Ik loop terug naar de keuken en blader de krant door, ook al vindt Evan het vreselijk als ik dat doe. Hij heeft hem het liefst vers van de pers, zonder dat mijn vingers alle pagina’s van hun plaats hebben gehaald. In zekere zin is dat waarschijnlijk de reden waarom ik het doe. Hij zegt tegen me dat ik iets niet moet doen, of liever gezegd hij vraagt me iets niet te doen, en dan zegt mijn hoofd dat het niets anders wil doen dan juist dát. Ik kan het niet helpen. Om dezelfde reden ben ik nooit goed geweest in dieet houden. Als je tegen me zegt dat ik een bepaald levensmiddel niet tot me moet nemen, wil ik niets anders meer dan dat.

Ik ben halverwege de krant wanneer mijn aandacht wordt getrokken door de kop boven een klein vierkantje zonder foto onder aan pagina vijf. HET IJSMEISJE MAG DE ZOETE VRIJHEID PROEVEN. Ik hou de krant dichterbij mijn neus om zeker te weten dat ik die woorden echt heb gelezen.

Ik blijf staan terwijl ijskoude vingers met messcherpe nagels aan mijn hart, longen en maag beginnen te klauwen. Zo voel je je dus wanneer het verleden onverwacht opduikt, wanneer het niet dood en begraven wil blijven zoals het hoort.

Ik lees de tekst onder de kop, en het klauwen in mijn binnenste wordt heftiger. Zo moet een hartaanval aanvoelen. Dit is wat er gebeurt wanneer je hart wordt overweldigd door de geheimen die het met zich meedraagt en ze wil prijsgeven, waarbij jij beschadigd raakt.

Ik lees de zin nog eens en nog eens en nog eens. Het leven draait om evenwicht, denk ik soms. Elke keer wanneer er iets goeds gebeurt zal daar iets naars op volgen om te voorkomen dat ik me volstrekt gelukkig kan voelen. Ik heb eindelijk het huwelijksaanzoek gekregen waarnaar ik zo intens verlangde, en nu is zij weer terug om me te achtervolgen.

Gekraak van de bovenste tree van de trap, wat duidt op de komst van iemand van wie ik houd en die het niet weet.

Hij mag me dit niet zien lezen. Hoewel er geen foto bij staat, zijn er twee woorden die me hiermee in verband brengen, die me zouden verraden en ons normale leventje volledig op zijn kop zouden zetten.

Ik verfrommel de krant, ren naar de afvallemmer, druk met mijn voet op het pedaal en stop hem erin. Diep erin, waar hij geen schade kan berokkenen. Dieper, steeds verder uit het zicht. Ik zal tegen Evan moeten zeggen dat de krantenjongen hem vanmorgen niet heeft bezorgd of zo. Ik zal moeten terugkomen op mijn belofte nooit meer te liegen, niet tegen anderen en niet tegen mezelf. Maar als ik moet kiezen tussen een leugentje om bestwil of het eind van alles, móét ik liegen. Laat me iemand zien die dat niet zou doen en dan zal ik jou iemand laten zien die nooit door een hel is gegaan.

Aan de voetstappen is te horen dat het Evan is. Ik pak de roestvrijstalen ketel en loop snel naar de kraan. Het lukt me die open te draaien voordat Evan de keuken in komt.

‘Een goede morgen, aanstaande echtgenote van me,’ zegt hij. Ik weet zeker dat hij glimlacht, maar ik kan me niet omdraaien om dat te controleren. Ik moet mezelf eerst weer onder controle krijgen en mijn gezicht in de plooi, zodat hij niet kan zien dat er iets mis is.

‘Ook een goeie morgen,’ zeg ik luchtig. Mijn stem heeft een geforceerd gelukkige ondertoon, maar als dat hem opvalt, maakt hij er geen opmerking over. ‘Klaar voor een nieuwe werkdag?’

Hij houdt zijn adem in. ‘Nee, nog niet helemaal. Na koffie, geroosterd brood en een smoothie kan ik er misschien over denken.’ Ik hoor hem over het buikje wrijven dat verschijnt wanneer hij gaat zitten of niet helemaal rechtop staat. ‘Ik zou een moord kunnen plegen voor geroosterd brood met kaas.’

Een moord kunnen plegen. Die woorden weergalmen in mijn hoofd en diep in mijn borstkas. Moord, moord, moord.

‘Heel dunne plakjes kaas, met een beetje worcestersaus.’

‘Je weet waar de broodrooster staat,’ zeg ik, om tijd te winnen. Messen. Waar zijn de messen? Wáár?

‘Sez?’

‘Ja?’

‘Kijk me alsjeblieft aan.’

Ik haal heel diep adem en draai mijn man mijn gezicht toe. Hij is een jaar ouder dan ik, bijna veertig, maar hij heeft nog maar weinig rimpels. Omdat hij, zoals ik vaak tegen hem zeg, een gemakkelijk leven heeft gehad. Hij heeft lange zwarte wimpers en zijn mond is vrijwel altijd tot glimlachen bereid. Hij heeft een gladde donkerbruine huid en hij heeft zich meer verschillende kapsels aangemeten dan ik voordat hij uiteindelijk koos voor gemillimeterd haar. Een keer had Conrad hem ertoe overgehaald een ‘E’ op zijn achterhoofd te laten scheren. Onze zoon, die toen zeven jaar oud was, had dat heel cool gevonden en het had mij verbaasd dat Evan het had laten doen. Hij was van plan het zo te houden tot ik hem in herinnering bracht dat de meeste mensen niet van hun huisarts verwachten dat die een wandelende reclame voor partydrugs is. Ze hadden me allebei aangekeken alsof ik ecstasy alleen had genoemd om te voorkomen dat Evan echt cool was.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ vraag ik.

‘Waar zijn de messen?’

‘Wat zeg je?’

‘Ik wil kaas snijden. Waar zijn de messen?’

‘In...’ Ik zwijg, hopend dat iets anders namens mij het woord zal voeren, dat God een engel zal sturen om me de juiste woorden in de mond te leggen.

‘Dat weet je niet, hè?’ zegt hij, mij opnemend. Ik stel me voor dat een paar patiënten die probeerden hem in de maling te nemen onder die blik zijn verschrompeld.

Ik zucht. Ik schud mijn hoofd, biddend dat ik een ingeving zal krijgen. Of dat er iets zal gebeuren om mij te redden. ‘Ze zijn...’

Ik word onderbroken door gekraak boven aan de trap.

‘Zijn dat de kinderen?’ vraag ik blij.

Evan trekt zijn rechterwenkbrauw op. ‘Gered door gekraak, nietwaar?’

Con loopt de keuken in, wrijft in een oog en trekt aan de onderkant van zijn rood met blauwe pyjamajasje. Mijn achtjarige zoon is gewoonlijk een brok energie die voortdurend te horen moet krijgen dat hij wat gas moet terugnemen. Als je nu naar hem keek, zou je terecht kunnen denken dat hij het merendeel van zijn tijd slapend doorbrengt, of onderuitgezakt voor de buis.

‘Vee heeft me vanmorgen wakker gemaakt,’ zegt hij klagend terwijl hij zijn hoofd tegen mijn maag drukt. ‘Ze zingt. Ze is voortdurend aan het zingen, mam. Laat haar daarmee ophouden.’

‘Dat zal ik proberen, schatje.’ Ik strijk met mijn hand over zijn kortgeknipte haar. Het is goed hem aan te raken, om me samen met hem in het heden te kunnen verankeren. Hij is echt. Hij is hier. Zijn zachte vormen – zijn slanke ledematen en slanke lijfje – laten me weten dat dit mijn leven is, dat dit is wie ik ben. Ik ben hier en al het andere is dat niet.

‘Je moeder wilde me net vertellen waar de messen zijn,’ zegt Evan tegen zijn zoon.

Con tilt zijn hoofd op en laat zijn kin op mijn maag rusten om me aan te kijken met ogen die bijna identiek zijn aan die van Evan. Toen hij een baby was, maakten mensen vaak opmerkingen over de grootte van zijn ogen en de lengte van zijn wimpers. Zijn ogen zijn mooi en groot en er ligt een open en eerlijke blik in. ‘Mam, ben je ze weer kwijt? Gaat pap nu tegen je schreeuwen?’

‘Neeee. Pap gaat niet tegen me schreeuwen, omdat ik ze niet kwijt ben,’ zeg ik, en ik werp mijn echtgenoot een uitdagende blik toe.

‘Waar zijn ze dan?’ vraagt Evan.

‘In...’

Weer gekraak boven aan de trap, deze keer gevolgd door de springerige voetstappen van Verity.

Ze is de laatste dagen ongebruikelijk kwiek. Ze huppelt, ze zingt, ze vervult opgewekt de haar opgelegde taken in de keuken en ze heeft Con zelfs aangeboden hem met de zijne te helpen. Ik heb het vermoeden dat er een jongen in het spel is, en dat geeft me geen goed of gelukkig gevoel. Ik wacht het juiste moment af om er met haar over te praten, omdat ze te jong is voor vriendjes. Ze mag zich niet opmaken, niet tot laat van huis blijven, niet met vriendinnen op stap gaan, ze mag geen e-mailadres hebben waar wij geen toegang toe hebben of een eigen mobieltje waarop ze kan worden gebeld. Maar toch...

Wij drieën zien haar de keuken in komen, lang en slank, haar haren naar achteren getrokken in drie met elkaar vervlochten paardenstaarten die van haar voorhoofd tot onder in haar nek reiken. Ze heeft haar roze kamerjas aan en is blootsvoets.

‘Wat is er?’ Ze blijft even over de drempel staan en vraagt ver-

ongelijk: ‘Wat heb ik nu weer gedaan? Niets, kan ik jullie meedelen. Dus waarom kijken jullie me allemaal aan alsof ik iets heb uitgespookt?’

‘Schatje, je hebt niets uitgespookt,’ zegt Evan. ‘We verbaasden ons er alleen over dat jouw komst het je moeder heeft belet ons te vertellen waar de messen zijn.’

Verity kijkt me met haar grote bruine ogen theatraal aan. ‘O, mam, dat is toch zeker niet waar?’

‘Wat is toch zeker niet waar?’

‘Dat je wéér bent vergeten waar je de messen hebt verstopt.’

‘Dat ben ik niet vergeten.’

‘Waar zijn ze dan?’ vraagt Evan.

‘Ze zijn... ze zijn...’

‘O, mijn hemel!’ krijst Verity opeens. ‘Wat is dát?’

Terwijl wij nog proberen te herstellen van die kreet, gaat ze door: ‘Aan je vinger, mam. Wat is dat?’

Verity kan zo hoog krijsen dat ze het geluid van een hondenfluitje evenaart en dat is echt pijnlijk voor iemand die moe is, een kater heeft en zwaar onder druk staat.

‘O, mijn verlovingsring. Vind je hem mooi?’ Ik steek haar mijn hand toe zodat ze hem beter kan bekijken. ‘Gisteravond heeft je vader me opnieuw ten huwelijk gevraagd en daar heb ik ja op gezegd.’

‘Mijn gedachten gaan uit naar de vijftiengste juni,’ zegt Evan.

‘Zodat we ons elk jaar maar één dag hoeven te herinneren? Dat is een goed idee,’ zeg ik. ‘Maar toch verwacht ik voortaan twee kaarten en twee cadeautjes, gierigaard.’

‘Wacht eens even. Gaan jullie echt trouwen? Met een plechtigheid en alles erop en eraan?’

‘Natuurlijk,’ zeggen Evan en ik tegelijkertijd.

‘Het wordt een immens feest,’ zegt Evan. ‘Trouwjurk, bruidsmisjes in identieke jurken, grote auto’s... alles.’

Verity laat haar ogen rollen. ‘Waarom kunnen jullie niet net zo zijn als alle andere ouders? Die doen zoiets niet.’

‘Andere ouders houden duidelijk niet zoveel van elkaar als wij,’ zeg ik, hopend dat ze het daarbij zal laten en zich niet gaat gedragen als een tegendraadse tiener, omdat ze dan een wereld vol problemen voor zichzelf zal openen.

‘Jullie zullen mij voor iedereen in verlegenheid brengen,’ zegt ze. ‘Waarom kan deze familie niet eens één keer normaal zijn?’

Ik voel Evan een paar seconden na mij boos worden.

‘En dat is het eind van Verity Gillmares optreden in *De mokkende tiener*,’ zeg ik. ‘Nu krijgen we de aardige, beleefde Verity weer terug en die zal excuses aanbieden voor alles wat ze net heeft gezegd.’ Ik glimlach naar mijn dochter. Ze weet dat ik net heb voorkomen dat ze haar iPod voor een week moet inleveren, of slechts beperkt gebruik mag maken van de computer. Evan tolereert brutaliteit absoluut niet en ik wil de dag niet beginnen met een strijd tussen hen. Ik wil dat dit weer de mooie dag na Evans huwelijksaanzoek wordt.

Verity staart naar haar blote voeten en wiebelt met haar tenen terwijl de sfeer in de keuken nog meer gespannen wordt. Conrad haalt bijna geen adem meer en ik voel zijn hart als een razende kloppen tegen mijn lichaam. Als Verity geen televisie mag kijken of haar computer moet inleveren of naar bed wordt gestuurd zodra ze uit school naar huis is gekomen, is hij bang dat dezelfde maatregelen hem ook zullen treffen.

‘Sorry,’ mompelt ze.

‘Wat was dat? Hoorde ik een muisje piepen? Ik kon het niet verstaan,’ zeg ik gekscherend. ‘Kom op, muisje. Iets harder graag.’

Ondanks alles glimlacht ze licht, kijkt op en zegt: ‘Sorry, mam. Sorry, pap.’

‘Grote meid,’ zeg ik. ‘Nu allemaal gaan zitten. We moeten ontbijten en dan aan de slag.’

‘Messen?’ vraagt Evan.

‘Krantenbak uit de huiskamer,’ zeg ik zonder erbij na te denken. Dat was natuurlijk aldoor het probleem geweest: te diep nadenken.

Evans mond en linkerwenkbrauw trillen bijna onmerkbaar. Hij denkt dat Con ze had kunnen vinden, ermee had kunnen spelen, zich had kunnen verwonden.

‘Voordat je iets zegt... die bak staat nu boven op de kast in de logeerkamer.’

‘Natuurlijk,’ zegt hij, en hij schudt vol wanhoop zijn hoofd. ‘Waar hadden ze anders kunnen zijn? Zal ik ze dan maar gaan halen?’

‘Wat willen jullie als ontbijt hebben?’ vraag ik. ‘Je vader zal

jullie vandaag wel naar school brengen.' Ik kan het huis niet uit gaan om mijn normale dingen te doen, omdat ik bang ben dat iemand die me ziet zich herinnert wie ik ben. Die incidentele nieuwtjes in een krant kunnen het geheugen van mensen activeren, waardoor ze beseffen dat jij niet gewoon 'een van die gezichten' hebt, dat ze je echt ergens van kennen. En jij zou liever hebben dat ze dat 'ergens' vergeten. 'Vandaag mogen jullie een lunch kopen, maar geen snoep of andere spullen met veel suiker erin.'

'Mam, het is zaterdag,' zegt Conrad.

Zaterdag? Dat is nieuws voor me. 'O,' zeg ik.

'Dat wist je niet, hè?' zegt Verity, en haar stem klinkt nu ongelovig en bezorgd.

'Natuurlijk wist ik dat wel. Ik wilde alleen kijken hoe alert jullie waren.' Ik geef Con een snelle knuffel. 'Ga aan tafel zitten, schatje, terwijl ik het ontbijt klaarmaak. Pap heeft vanmorgen zaterdagspreekuur.'

Ik draai me weer om naar het aanrecht en probeer mezelf tot rust te brengen. Na gisteravond is het normaal dat ik ben vergeten welke dag van de week dit is. Iedereen weet dat ik niet goed tegen drank kan. Dus betekent die tijdelijke leemte in mijn geheugen niets. Het is anders dan voorheen. Dat was toen. Dit is nu en dit lijkt in niets op toen. Iedereen vergeet wel eens iets.

Iedereen.

poppy

DODELIJKE GLIMLACH?

Poppy Carlisle, een van de tieners die nu bekendstaan als de IJsmeisjes, zal vandaag worden gehoord tijdens haar proces wegens haar aandeel in de moord op de leraar Marcus Halsley.

Carlisle, 18 jaar oud, die haar bijnaam kreeg nadat ze zich schaars gekleed, glimlachend en een ijsje etend samen met haar medeaangeklaagde Serena Gorringe had laten zien, ontkent haar ex-minnaar – Halsley – te hebben vermoord. Zij en Gorringe beweren dat zich na een ruzie een ongeluk had voltrokken waarbij Halsley een naar hun idee dodelijke verwonding had opgelopen. Maar de politie heeft verklaard dat meneer Halsley meerdere keren met een mes in zijn bovenlichaam was gestoken – mogelijk was er sprake van marteling – en dat hij uiteindelijk is overleden door een messteek dwars door zijn hart.

Hoewel de vingerafdrukken van Carlisle op het mes zijn aangetroffen, zegt zij onschuldig te zijn. Men verwacht dat zij zal verklaren dat Gorringe naar het huis van meneer Halsley is teruggegaan en hem toen heeft vermoord om haar erin te luizen.

Daily News Chronicle, oktober 1989

poppy

De hemel is geen vierkant stukje van een lappendeken, soms met twee of drie zwarte strepen erdoor, soms met draadgaas eroverheen gespannen. De hemel is uitgestrekt en diep en in staat me te verstikken.

Heel lang heb ik gedacht dat de hemel slechts uit dat vierkantje bestond, omdat ik vanuit de meeste gevangeniszellen waarin ik heb gezeten niet meer kon zien dan dat.

Ook als ik werd gelucht, van het ene deel van de gevangenis werd overgebracht naar het andere of naar de rechtbank moest omdat ik in hoger beroep was gegaan, bleef ik staan om omhoog te kijken en zag ik hoe uitgestrekt de hemel was. Tegelijkertijd wist ik echter dat het maar een illusie was, een trucje dat mijn geest met me uithaalde omdat ik naar buiten mocht en alles wel groter móést lijken omdat alles in mijn cel zo klein leek.

Nu is de hemel een baldakijn dat voorkomt dat onze planeet op de zon of de maan valt. Nu, vandaag, weet ik dat de hemel immens, kolossaal is, en ik erin zou kunnen verdrinken. Ik was vergeten hoe groot de wereld is. En hoe blauw de hemel is. En hoe licht het overdag is.

Ik zet mijn eerste stappen buiten station Portslade aan de rand van Brighton en het verbaast me hoe druk de wereld is. Gigantisch grote hemel, reusachtig grote wereld, verblindend daglicht, volle straten.

Natuurlijk vallen die dingen niemand anders op, want voor hen is het doodnormaal.

‘Je zult het daar buiten vreemd vinden,’ had de mij toegewezen reclasseringsambtenaar gezegd. ‘Je hebt niet in een open gevangenis gezeten waardoor je af en toe even de wereld in kon gaan, zoals de meeste mensen in jouw situatie. Dus zal het je niet meevallen.’ Hij was een verbazingwekkend vriendelijke en aardige man van ergens voor in de vijftig. Wat hij in feite zei, was dat het iedereen verbaasde dat ik, Poppy Carlisle, in vrijheid werd ge-

steld. Ik wilde niet toegeven dat ik een misdaad had begaan omdat ik dat niet had gedaan, ik wilde geen berouw tonen omdat ik het niet had gedaan en ik wilde niemand nog smeken mij te geloven. Toch hadden ze er op het allerlaatste moment om welke reden dan ook in toegestemd mij voorwaardelijk vrij te laten en dus had de gevangenis de tijd niet om de gebruikelijke procedures met mij af te handelen. Ik zou in de grote wereld worden losgelaten zoals ik was: onvoorbereid. 'Hier is mijn visitekaartje. Je kunt me op elk moment bellen als je hulp wilt hebben bij het vinden van een baan of als je een referentie nodig hebt, en zelfs als je het gewoon moeilijk hebt. Elk moment,' zei hij. Ik was er zeker van dat hij geloofde dat ik onschuldig was, maar dat kon hij officieel natuurlijk niet zeggen. Dus probeerde hij me op alle mogelijke manieren te helpen. Aardig, maar in wezen zinloos.

Waar zijn al die mensen vandaan gekomen, vraag ik me af terwijl ik naast het station de spoorbaan oversteek en naar de zee loop. Ik vind het heerlijk om naar het strand te gaan, mijn tenen in het water te steken en de steentjes onder mijn voeten te voelen, maar nu moet ik iets anders doen en als ik daar te lang mee wacht, doe ik het misschien niet meer.

Mensen denken dat gevangenis overvol zijn, maar hier is het pas echt druk. Je hebt het gevoel in een zwerm insecten gevangen te zitten. Iedereen zo dicht bij je, zo groot en altijd in beweging. Als je in de gevangenis zit, verwacht je het gevoel te hebben dat te veel mensen zich jouw plek willen toe-eigenen en accepteer je dat je geen keus hebt. Hier buiten hebben de mensen er zelf voor gekozen. Ze hebben voor dit leven gekozen.

'Sorry,' zegt een vrouw die tegen me op botst. Meteen word ik woest en ik bal een hand tot een vuist voor het geval dat... 'Het spijt me echt,' zegt ze afwezig, en dan loopt ze snel door. Zonder nog een keer naar mij te kijken.

Het huis waarnaar ik op zoek ben staat dicht bij het station en hoewel ik er bijna twintig jaar niet meer ben geweest, zou ik het met mijn ogen dicht nog kunnen vinden. In elk geval dacht ik dat. Deze straat, Boundary Street, was er toen al, maar de meeste winkels waren er in die tijd nog niet. Er was zeker geen winkel met computerspelletjes, of een biologische bakkerij-annex-café. En al die mensen waren er toen ook nog niet. Aan

het eind van de hoofdstraat loop ik richting Hove. Het lijkt vreemd te worden omringd door al die gebouwen, auto's en trottoirs. Natuurlijk heb ik ze op de televisie allemaal gezien, maar in het echt zijn ze anders. Groter, kleiner, solider, minder werkelijk – dat alles tegelijkertijd.

Een vrouw van zo ongeveer mijn leeftijd loopt mijn kant op. Ze heeft hetzelfde bruinzwarte haar als ik, en dat is ook kortgeknipt. Ze heeft zelfs dezelfde zachte gelaatstrekken die ik heb. Ze is de levende versie van de vrouw die ik elke keer wanneer we door een tunnel reden in het raampje van de trein heb gezien. Even later loopt ze langs me heen zonder me te zien. Ik blijf staan, draai me om en kijk haar na.

Ik durf erom te wedden dat zij voor dat korte kapsel heeft gekozen omdat ze dat prettig vindt. Niet omdat haar leven het haar niet toestond schouderlange lokken te wassen en verder goed te verzorgen. Ik durf erom te wedden dat haar make-up uit een winkel komt waar de verkoopster haar hielp de juiste kleurnuances uit te zoeken. Die make-up kwam waarschijnlijk niet uit een doorzichtig plastic tasje met HMP TREMBRY HALL erop, waarin ook sigaretten, postzegels en telefoonkaarten zaten. Ik durf erom te wedden dat ze mager is omdat ze daarvoor heeft gekozen en niet omdat ze drastisch is afgevallen door jarenlang gevangeniseten. Ik durf erom te wedden dat het dunne roze jasje dat ze aanheeft werd uitgekozen omdat het mooi is en haar goed staat, en niet omdat het enige jaren mee moet en slechts een van de weinige kledingstukken is die ze mag hebben. Ik durf erom te wedden dat die glanzende zwarte schoenen met stilettohakken zeer doen aan haar voeten, maar ze draagt ze omdat ze er schitterend uitzien en ze ze mag aandoen. Dat wordt haar niet verboden omdat ze onpraktisch zijn en als wapen zouden kunnen dienen.

Ik hoor niet langer in deze wereld thuis, besef ik wanneer ik ophoud met staren naar de vrouw die in een ander leven mij had kunnen zijn, en weer doorloop. Ik weet niet hoe ik hier moet zijn, met al die dingen. Alles wat op de televisie sciencefiction leek, is nu echt. En verontrustend.

Ik loop naar Surrey Hills Street en opeens steken de zenuwen weer de kop op. Die knabbelden vannacht voortdurend aan me terwijl ik op deze ochtend wachtte en ze begonnen grotere hap-

pen van me te nemen tijdens mijn laatste ontbijt (dat ik volgens mijn medegevangenen hoe dan ook moest opeten om zeker te weten dat ik daar nooit meer zou terugkomen). Terwijl ik mijn eerste stappen in de buitenwereld deed, zetten die zenuwen hun tanden diep in mijn binnenste en begonnen te knagen aan mijn borst en mijn maag. Ik moest heel stil blijven staan en ze hun feestmaal gunnen terwijl ik om me heen keek, naar de grijsgele stenen achter me en de grijze weg voor me, me afvragend of ik moest omdraaien en op de poort moest kloppen om te vragen of ze me weer binnen wilden laten.

Toen ik eenmaal had besloten dat omkeren onmogelijk was, had ik de zenuwen worstelend overwonnen en mezelf er toen op geconcentreerd Londen door te komen en naar de kust te reizen.

Nu ik hier ben is mijn missie voltooid en bijten de zenuwen weer in elke vierkante centimeter van mijn lichaam.

Ik blijf voor nummer vierendertig staan, kijk naar de groene deur met de glanzende koperen klopper en de witte rechthoekige deurbel.

Ik ben doodsbang voor wat er achter die groene deur is. Voor wat er zal gebeuren als ik klop en de deur wordt geopend. Ik ben doodsbang, maar dit móét ik doen.

De trap van de stoep naar de deur telt dertien treden.

Ik pak de klopper en gebruik die.

Het duurt zevenenzestig seconden voordat de deur wordt geopend.

En het duurt één seconde voordat ik de blik van herkenning zie.

‘Poppy,’ zegt ze.

‘Hallo, mam,’ zeg ik.

serena

Ze houden allemaal hun adem in wanneer ik het roze fluwelen gordijn opzieschuif en de paskamer uit loop.

Iedereen – de verkoopster, haar assistente en een paar andere aanstaande bruiden – met uitzondering van Verity, die het niet

zou wagen iets te laten merken. Ze bekijkt me een paar seconden en slaat dan haar ogen neer, maar ik heb de trotse en verheugde blik in haar ogen wel gezien. Dergelijke dingen kan ze voor mij niet verborgen houden. Voor anderen misschien wel, maar niet voor mij.

‘U ziet er...’ De verkoopster maakt haar zin niet af. ‘Er zijn geen woorden voor.’ Dan vindt ze op de een of andere manier de woorden toch. ‘Wit steekt zo prachtig af tegen een donkere huid, vindt u ook niet?’

Haar assistente knikt instemmend. Hoewel Verity nog altijd naar de grond kijkt, zie ik een afkeurende frons op haar frisse jonge gezicht. Ze is nog zo jong, breng ik mezelf in herinnering. Ze weet niet dat mensen dergelijke dingen voortdurend zeggen. Ik vind het prettig dat ze nog onschuldig is en zich kan verbazen over de wereld. Ik zou eerlijk gezegd graag willen dat mijn dertienjarige dochter zo lang mogelijk zo blijft. Veel boekenwijsheid, nog niet gehard door het leven door allerlei minder leuke ervaringen. Maar als je dat laatste niet bent, kunnen mensen misbruik van je maken.

Ze heeft zich neergelegd bij het idee dat wij weer gaan ‘trouwen’. Na een paar dagen mokken kwam ze tot de conclusie dat het zo beroerd nog niet was, zeker omdat ze haar jurk zelf mocht uitkiezen.

In de spiegelwand van de bruidsboetiek zie ik mezelf tien keer – van alle kanten. Zo volledig heb ik mezelf nog nooit gezien. Overall waar ik kijk zie ik mezelf. Mijn lange, vrij slanke figuur, mijn steile zwarte haar, opgebonden in een lage paardenstaart, mijn onopgemaakte gezicht. Waar ik ook kijk, daar ben ik. Het maakt me zenuwachtig. Zeker omdat ik ook het bloed op mijn handen kan zien. Het drupt van mijn handen af, van mijn vingers op de mooie bovenste laag van satijn en zijde. Overall waar het drupt laat het een rood roosje achter, steeds meer bloemen scheppend, tot de strakke rok op een sneeuwveld met pioenrozen lijkt. Elke bloem is meedogenloos rood: elke bloem is een smet op mijn ziel. Pioenrozen worden toch gebruikt om iets te gedenken? En dit bloed op mijn handen zegt: herinner je mij. Het lijkt alsof hij achter me staat, alsof zijn bloed op mijn handen drupt en vervolgens op de jurk, terwijl zijn diepe, een tikkeltje schorre stem door de glimlach op

zijn gezicht heen fluistert: ‘Vergeet me nooit, Serena. Herinner je mij altijd.’

Ik vraag me af of de verkoopster het erg zal vinden als ik deze jurk aan flarden scheur terwijl ik hem uittrek. Ik vraag me af of Evan het erg zal vinden als ik tegen hem zeg dat ik niet nog meer ongeluk over mijn leven wil afroepen door opnieuw te trouwen.

Juni 1992

Bijna twee jaar nadat Evan sinaasappelsap over mij heen had gestort knikten we naar elkaar. We zagen elkaar – op de vrijdagavonden – in de bar, in de gangen, in de pubs in de stad en soms gewoon op straat. We knikten en mompelden: ‘Alles goed?’ Maar we vonden het nooit nodig halt te houden om een praatje te maken. Toen bleef hij op een dag in de hoofdstraat wel stilstaan.

‘Ik vertrek over een paar dagen,’ zei hij, me zo dwingend ook pas op de plaats te maken.

‘Ga je weg?’ vroeg ik, verrast dat hij een gesprekje was begonnen.

‘Ja. Ik ben hier klaar en ik ga in Londen medicijnen studeren.’

‘Oké. Nou, succes ermee,’ zei ik.

‘Dank je.’

Er viel een ongemakkelijke stilte van een paar seconden. Hij had me zonder erbij na te denken aangesproken, had geen ont-snappingsplan paraat toen hij zijn mond opendeed en nu zaten we allebei vast, als vliegen op een vliegenvanger. We wilden dolgraag doorlopen, maar waren daar niet toe in staat.

‘Dus...’ zei hij.

‘Dus...’ zei ik.

Ik vouwde mijn handen en begon met mijn rechterduimnagel aan mijn linkerduimnagel te frummelen. Loop gewoon weg, zei een stemmetje in mijn hoofd. Dat kan ik niet doen, zei een ander stemmetje. Dat zou onbeschoft zijn.

Dat is moord ook, zei het eerste stemmetje.

Mijn hoofd schoot omhoog en ik keek hem aan. Onze blikken kruisten elkaar en toen sloeg er een vonk over.

‘Ik probeer al eeuwen te bedenken of ik op je val of niet,’ zei hij.

‘O ja?’

‘Volgens mij is het niet zo,’ zei hij hoofdschuddend.

‘Oké,’ zei ik. Dat is maar goed ook, dacht ik, want ik val be-
list niet op jou. Behalve dan daarnet even.

‘Eigenlijk is dat jammer,’ zei hij, ‘omdat ik denk dat we het
goed met elkaar zouden kunnen vinden.’

‘Hoe weet je dat?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb gewoon dat gevoel. Jij
lijkt op het soort meisje dat ik mee naar huis zou kunnen nemen
om aan mijn moeder voor te stellen.’

‘Waarom klinkt dat als een belediging?’ vroeg ik.

‘Zo is het niet bedoeld. Je lijkt gewoon aardig. Je lacht graag,
je bent vriendelijk en je hebt niets wat onaangenaam overkomt.
Mijn ouders zouden dol op je zijn.’

‘Het is prettig te weten dat de ouders van een of andere jon-
gen dol op me zouden zijn. Nu ik dat weet voel ik me helemaal
gerustgesteld.’

Hij glimlachte. Iets wat leek op een lustgevoel maakte een
salto in mijn maag en danste toen licht over mijn ruggengraat
heen en weer.

‘Wil je het proberen?’ vroeg hij.

‘Wat? Kennismaken met je ouders? Nee, dank je. Het zijn vast
heel aardige mensen, maar ik maak nooit een blind date met
ouders.’

‘Ik bedoelde samen gaan stappen. Wil je een keertje met mij
uitgaan?’

‘Nee, niet echt,’ zei ik.

Evan keek geschrokken en lichtelijk beledigd. ‘Waarom niet?’

‘Ik heb gewoon niet zoveel interesse in uitgaan met wie dan
ook.’

‘Slechte relatie achter de rug?’

‘Waarschijnlijk de beroerdste aller tijden.’

‘O.’

‘Dus moet ik daar een tijdje niet aan denken. Lange, lange tijd
zelfs.’

‘Oké.’

‘Ik wil je nog iets zeggen voor het geval dat je weer een meisje
mee uit vraagt. Eerst zeggen dat je niet weet of je op haar valt en
dan melden dat je denkt dat je ouders haar wel zullen mogen,

zal waarschijnlijk niet in goede aarde vallen. Sommige vrouwen vinden het misschien leuk, maar de meeste zouden zich beledigd voelen.’

‘Daar zul je wel gelijk in hebben. Maar weet je zeker dat ik je niet van gedachten kan laten veranderen? Niet eens omwille van mijn arme ouders die denken dat ik nooit voor een kleinkind zal zorgen?’

Lachend schudde ik mijn hoofd. ‘Zéker niet voor hen.’

‘Oké. Maar als je van gedachten verandert, kun je altijd...’

‘Op de deur van de medische faculteit in Londen kloppen en naar Evan vragen?’

Hij lachte hees en ik kreeg dat gevoel langs mijn ruggengraat weer. ‘Tot ziens, Serena,’ zei hij, nog altijd glimlachend.

‘Ja, tot ziens.’

‘Elke keer wanneer ik aan gemiste kansen denk, zal ik aan jou denken.’

‘Oké,’ zei ik, en nu kostte het me geen moeite weg te lopen.

‘Mam, waarom ga je nog eens trouwen?’ vraagt Verity terwijl we met de auto onderweg zijn naar huis. Ze zit voorin en zou gemakkelijk kunnen doorgaan voor een jonger zusje van me, zo volwassen ziet ze eruit. Vaak probeer ik me te herinneren hoe het was om dertien jaar oud te zijn, om te weten wat zij kan voelen en denken. Maar mijn geheugen – dat op zijn best al wazig en selectief is – laat me in de steek. Ik herinner me dat ik mijn oudere zussen Medina en Faye uitzwaaide toen die aan de universiteit gingen studeren, dat ik naar *The A-Team* keek en een krantenwijk had. Ik kan me niet herinneren hoe ik over mijn ouders dacht of welke grote geheimen ik hoe dan ook wilde bewaren. Ik kan me echter wel herinneren hoe het was een oudere tiener te zijn en soms moet ik mezelf ervan weerhouden die nare ervaringen met Verity te delen.

Maar worden de meeste tieners tegenwoordig niet sneller volwassen? Moet ik nu niet extra waakzaam zijn omdat ze anders iets eerder net zo zal worden als ik? Die strijd voer ik met mezelf. Ik probeer een evenwicht te vinden tussen haar beschermen zoals een moeder dat behoort te doen en haar beschermen zoals déze moeder uit ervaring weet dat dat moet.

Ik neem de tijd om over het antwoord op haar vraag na te

denken terwijl ik van de rotonde de A26 op draai: de weg van Uckfield terug naar Brighton. Waarom gaan we nog eens trouwen? ‘Omdat we dat kunnen doen, neem ik aan.’

‘De meeste mensen hernieuwen hun beloften en geven dan een feest. Waarom doen jullie bijna alsof jullie niet eens getrouwd zijn?’

‘Omdat we dat niet zijn,’ zeg ik gekscherend.

Ik voel de ogen van Verity groot worden. Ik hoor haar hart bijna uit haar borstkas springen als ze naar adem snakkend kijkt: ‘Je liegt!’ Dat kost me bijna een trommelvlies. Ergens in de buurt janken honden. ‘Zeg dat je dat liegt!’

‘Ik lieg niet. Ik maakte alleen een grapje,’ zeg ik om te voorkomen dat ik migraine krijg van haar gekrijs. ‘Ik maakte echt alleen maar een grapje.’ Ik wil haar vragen of het zo erg zou zijn als we niet waren getrouwd, maar aan zo’n gesprek moet ik met een tiener niet beginnen. Zéker niet met een tiener.

‘Ik denk dat we het deze keer zo groots aanpakken omdat we ons dat de eerste keer niet konden veroorloven,’ zeg ik. ‘We waren nog heel jong, maar we wilden echt trouwen en dus hebben we dat ook gedaan. Ik neem aan dat we het er stilzwijgend over eens waren dat dat het eerste huwelijk was en dat we het later nog eens uitgebreid zouden overdoen.’ Ik zou haar dolgraag de volledige waarheid willen vertellen, maar hoe kan ik tegen haar zeggen dat we toen alleen waren getrouwd omdat ik zwanger was en dat ik zwanger was omdat een voorbehoedsmiddel niet naar behoren had gefunctioneerd? Als ik haar dat vertel, kan ik er zeker van zijn dat ze me over, laten we zeggen, een jaar of twee mijn zegen komt vragen om in te trekken bij haar oudere, van tatoeages en lange haren voorziene vriend die drummer is in een band en verwacht dat zij haar studie zal staken om een baantje te nemen om zijn ‘kunst’ te steunen terwijl ze in een opgepimpt kraakpand in Kemptown wonen? En dan kan ik erop wachten dat ze op mijn protesten zal reageren met: ‘Jij was zwanger voordat je ging trouwen en je bent alleen getrouwd omdat dat moest.’

Ten aanzien van mijn tienerdochter ben ik hypocriet en ik zal niet beweren dat dat niet zo is.

Ik ga door. ‘Bovendien kun jij er nu bij zijn, en Con.’ Ook al was je technisch gesproken al aanwezig bij dat eerste huwelijk,

voeg ik er in stilte aan toe. ‘Nu hebben we de kans te trouwen met iedereen erbij. In die zin doen we het dus voor de eerste keer. Begrijp je dat?’

Vanuit een ooghoek zie ik haar knikken.

Ik kijk in mijn achteruitkijkspiegel en houd rekening met de blinde hoek voordat ik mijn richtingaanwijzer aanzet en de rechterrijstrook op draai. Ik geef gas, passeer de blauwe Micra met een blauw bord met een witte L erop die vijftien kilometer onder de snelheidslimiet blijft. Mensen die net leren rijden maken me zenuwachtig. Ik vermoed altijd dat ze iets krankzinnigs zullen doen omdat ze niet beter weten, dus passeer ik hen altijd zo snel mogelijk.

Ik kijk weer in de achteruitkijkspiegel om zeker te weten dat er niets te dicht achter me zit terwijl ik de linkerbaan weer op draai, en op dat moment zie ik de blauwe lamp van een politiewagen. Zoals altijd – zelfs na al die jaren – word ik meteen bang. Ik kan er niets aan doen. De politie maakt me zenuwachtig. Altijd.

Opeens gaat die lamp aan en het kost me moeite niet in de achteruitkijkspiegel te blijven kijken maar me op de weg voor me te concentreren.

‘Mam, ze komen je oppakken,’ zegt Vee. Dat zegt haar vader altijd wanneer we politie zien. Als Con in de auto zat, zou hij het ook zeggen. Het is geen van hen opgevallen dat ik daar nooit om lach, er niet eens om glimlach. Ik zeg nu niets, laat de grap over me heen komen en doe alsof ik niet weet dat het goed mogelijk is dat de politie mij zoekt.

Ik houd het stuur heel stevig vast, concentreer me op de weg en draai weer veilig de linkerbaan op. Het is oké. Ze zijn hier niet vanwege mij, denk ik om mezelf tot rust te brengen, ook al zorgt de sirene ervoor dat ik steeds banger word. Ze hebben haast omdat ze een echte boef moeten arresteren.

De politiewagen rijdt snel, maar blijft dan opeens naast ons rijden. O, mijn hemel!

Ik neem het risico even die kant op te kijken en de agent op de plaats naast de bestuurder wijst op de berm. Dat betekent dat ik moet stoppen op de eerste plek waar dat veilig kan.

‘Mam,’ sist Vee geschrokken. Haar ogen zijn waarschijnlijk zo groot als schoteltes.

'Ik weet het.' Mijn stem klinkt kalm. Niets wijst erop dat ik erover denk plankgas te geven.

Ik kijk nog eens naar de agent, hopend dat hij zich heeft vergist.

De vinger wijst nog steeds op de berm. Zijn gezichtsuitdrukking is nu iets strakker en iets bozer. Zijn mond is een streepje en de blik in zijn ogen is hard.

O, mijn hemel.

Ik kan bijna de handboeien weer om mijn polsen dicht voelen gaan. De geur van een politiecel vergeet je nooit.

Ik zet de linker richtingaanwijzer aan en zoek naar een plek die ik veilig op kan draaien. Wanneer ik dat eenmaal heb gedaan, wanneer hij met grote stappen naar me toe loopt, naar mijn rijbewijs vraagt, mijn naam in zijn computer typt of over de radio noemt, zal de waarheid bekend worden. Dan zal hij ontdekken wie ik in werkelijkheid ben. Dan zal Vee dat ook weten.

poppy

Waar ben ik?

De hele nacht ben ik bijna elk uur wakker geworden met diezelfde vraag. Waar ben ik? Ik word gewekt door de stilte. Die haalt me uit mijn slaap. Ik vraag me af wat er mis is, wat er ontbreekt, wat er is gebeurd dat de wereld zo stil is geworden.

Telkens keek ik dan snel om me heen in de kamer, zoekend naar bekende vormen: de wasbak in de hoek, de metalen wc, mijn kluisje, mijn prikbord, het raam hoog in de muur – en elke keer wanneer ik die niet zag raakte ik in paniek en sloeg mijn hart op hol. Daarna herinnerde ik me weer dat ik op vrije voeten was en er geen reden was voor paniek. Dat heb ik de hele nacht gedaan. Waarschijnlijk zelfs vaker dan elk uur. Toen ik net in de gevangenis zat dacht ik dat ik daar nooit zou wennen, maar nu voelt de wereld eigenaardig aan zonder alle geluiden, het gekraak van metaal, de permanente kou. Katoenen lakens, een dikke matras, gordijnen voor de ramen, vloerbedekking onder

mijn voeten – allemaal luxeartikelen waarover gewone mensen kunnen beschikken. Dat was ik bijna vergeten.

September 1989

Het was zo luid.

Alles leek zo luid. Zelfs vanaf het ziekenhuisbed waar ze me aanvankelijk in hadden gelegd – kennelijk om een poging tot zelfmoord te voorkomen – leek alles zo luid. En nu, in mijn eenpersoonscel, die ik heb gekregen omdat ik in de gevangenis even berucht was als daarbuiten, was het zo luid. Elke seconde was tot de rand gevuld met lawaai, ook midden in de nacht.

De tiende avond lag ik in mijn cel op mijn bed, met mijn ogen wijd open. Het donker drukte op mijn borst, wervelde rond in mijn keel en deed zeer aan mijn ogen. Ik stak een hand op om mijn ogen aan te raken om zeker te weten dat die open waren, omdat ik daar soms aan twijfelde. Soms dacht ik dat ik in slaap was gevallen en dat de duisternis daar een onderdeel van was. Soms dacht ik dat als ik mijn ogen open had en alles donker was, ik ze dicht kon doen en dan weer kon openen en alles weer normaal zou zijn. Dan zou ik niet in deze cel zitten, dan zou ik niet verdrinken in de duisternis.

‘Ooooooooooooooooo.’ Deze keer was het een luid gewee-
klaag. Mijn ogen waren telkens even dichtgevallen, maar ze vlo-
gen open door dat geluid dat door de gangen scheurde en onder
de smalle spleet aan de onderkant en langs de randen van de
kijkgaatjes in de deuren door kroop. Deze keer geweeklaag. Een
andere keer gesnik, of kreten van vriendinnen die aan het eind
van de dag van elkaar werden gescheiden omdat ze hun cel weer
in moesten, of het dichtslaan van deuren van gevangeniswagens,
of het geluid van vlees op vlees, of het inslikken van antidepressiva.
Geluid was er onveranderlijk en het denderde altijd regel-
recht op je af, ging dwars door je heen, en bracht je in herinne-
ring waar je was voor het geval het je even was gelukt dat te
vergeten.

‘Ooo.’ Het geweeklaag ging
door.

Ik wilde tegen die stomme trut zeggen dat ze haar mond moest

houden. Dat we allemaal in hetzelfde schuitje zaten. Dat ze, omdat ze misschien kinderen had die ze een tijdje niet zou zien, of onschuldig was of niet had verwacht vanuit de rechtszaal rechtstreeks hierheen te worden gebracht, niet per se beroerder af was dan de rest van ons. Dat dat niet betekende dat ze zo luid kon huilen en jammeren dat iedereen in de gevangenis haar kon horen.

‘Ooo,’ ging ze door, zo hard en aanhoudend dat ik mijn handen wel tegen mijn oren moest drukken. Dat deed ik vaak wanneer ik iemand hoorde vertellen wat ze degene die haar kinderen – of haar – misbruikte, had aangedaan en dat ze haar kinderen nu jarenlang niet buiten deze muren zou zien. Of als iemand zei dat ze alleen een boete niet had betaald en nu zes maanden zat opgesloten en haar andere schulden daardoor zouden oplopen. Dat wilde ik nooit horen, omdat ik net aan mijn leven hier was begonnen en niet wilde vernemen dat anderen ook onrecht was aangedaan. En ik wilde deze kreet van een gewond dier niet horen. Waarschijnlijk begon de werkelijkheid door te dringen. Dat afschuwelijke moment waarop ze eindelijk beseften dat ze, zelfs als ze onschuldig waren of in beroep gingen, lange tijd hier zouden zijn. Dat is een moment dat je nooit vergeet, en dan slaak je een kreet van verdriet. Of je keert naar binnen en denkt erover jezelf iets aan te doen om de werkelijkheid onwerkelijk te maken.

‘Ooo-oooooooooooo.’ Het ging maar door. ‘Ooo.’ Ik drukte mijn handen harder tegen mijn oren, maar ik kon die vrouw, dat gewonde dier, nog steeds horen. Haar kreet vulde mijn cel. ‘Ooooooooooooooooooooo.’

‘Ijsmeisje, hou je waffel. Er zijn hier mensen die proberen te slapen!’ brulde iemand ergens.

‘Ooooooooooooooooooooooooooooo.’ Ik was het. Ik produceerde dat geluid. Ik was het gewonde dier. De werkelijkheid was tot mij doorgedrongen. Ik liet de buitenwereld vanuit mijn cel binnen deze gevangensmuren weten dat ik verdriet had en bang was en hier voor altijd zat opgesloten.

Ik maakte zoveel lawaai.

Ik deed dat, en ik wist niet hoe ik ermee moest ophouden.

Water valt op mijn huid als honderdduizend kusjes: elk stevig, warm en perfect.

Ik zeep mijn armen weer in – voor de derde keer – en geniet nog intenser van de buitensporigheid van een douche met een thermostaatkraan en een sterke waterstraal. Het water valt als een meedogenloze regen op me neer – het soort regen dat de ramen in Trembry Hall schoonmaakte. Ik zou de hele dag in deze douchezabine kunnen blijven staan om weer kennis te maken met de preciezere details van een wasbeurt. Soms mochten we drie of vier dagen niet onder de douche en moesten we het doen met de wasbak in de hoek van onze cel. Dan moesten we onze handdoek als ondergoed gebruiken en ons zo snel mogelijk wassen om niet dood te vriezen.

Onder deze douche blijven staan en de twintig jaar gevangenschap van me af wassen helpt ook omdat ik echt niet weet wat ik nu moet doen. Letterlijk, bedoel ik. Wat moet ik na deze douche doen? Bijna twintig jaar lang is elke dag gestructureerd geweest. Voor alles was er een vastgestelde tijd. Nu ik vrij ben, kan ik doen en laten wat ik wil, maar ik weet niet wat. In mijn hoofd, in mijn wildste dromen, had ik gedacht deze dag door te brengen met mama en papa. We zouden zitten praten, drinken, alle verloren jaren inhalen. Ze zouden zelfs mijn zus Bella en mijn broer Logan bellen. Zij zouden komen en dan zouden we als gezin bijpraten. In mijn werkelijkheid, in het leven dat ik daadwerkelijk leefde... Ik ril al als ik daaraan denk.

Toen mama gisteren de deur openmaakte, verwachtte ik van een van ons beiden veel emotie. Ik verwachtte dat ik mijn armen om haar heen wilde slaan, haar dicht tegen me aan wilde houden in de hoop dat zij hetzelfde met mij zou doen. Ik verwachtte dat ik mijn gezicht in de zachte plooi van haar hals zou willen begraven en zou huilen. Dat ik mijn longen uit mijn lijf zou huilen. Dat ik de jaren met tranen zou wegspoelen en zij die meelevend en begrijpend zou drogen – als mijn moeder.

In plaats daarvan werd een barrière opgeworpen zodra ze de deur openmaakte.

‘Poppy,’ had ze gezegd.

‘Hallo, mam,’ zei ik. Dat woord klonk me vreemd in de oren, omdat ik het zo lang niet had gebruikt.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze. Haar ogen keken langs me heen en ik besepte dat ze controleerde of een van hun burens in de identieke halfvrijstaande huizen uit de jaren dertig in de straat onze kant op keek, en of de politie ergens in de buurt op de loer lag, klaar om me terug te slepen naar de nor.

De barrière, breed, solide en onzichtbaar, werd nog breder en nog steviger in de grond verankerd. Ze dacht niet alleen dat ik was ontsnapt. Ze dacht ook dat ik stom was. Als ik was ontsnapt, zou de politie me hier het eerst zijn gaan zoeken. Dus waarom zou ik dan hierheen zijn gegaan?

‘Ze hebben me vrijgelaten, weet je nog wel? Dat heb ik je toch geschreven? Ik heb in de brief ook gevraagd of ik bij jullie kon komen wonen tot ik weer op eigen benen kon staan.’

‘Volgens mij heb ik die brief niet gekregen,’ zei ze. De onuitgesproken vraag op haar gezicht luidde: heb je me echt geschreven of lieg je tegen me, waardoor ik zal worden gearresteerd omdat ik je heb geholpen?

‘Ik heb hem niet teruggekregen, dus nam ik aan dat jij hem had ontvangen.’

‘Je had moeten bellen om dat te controleren,’ zei ze.

‘Dat zou ik ook hebben gedaan als je me je nieuwe telefoonnummer had gegeven toen je dat tien jaar geleden hebt laten wijzigen.’

De gerimpelde huid in haar hals en de gladdere huid boven haar jukbeenderen werd rood en ze keek nu niet meer links langs mijn hoofd heen maar naar haar voeten. Ze aarzelde en wachtte... wachtte tot ik wegging, besepte ik. Ze zou het me niet vragen, maar ze hoopte wel dat ik dat zou doen. Ik kon echter nergens anders naartoe. ‘Kom dan maar binnen,’ zei ze uiteindelijk.

Ik liep naar binnen en werd overspoeld door herinneringen. Hoe ik als kind opgewonden over deze drempel rende voor een bezoek aan mijn oma Morag en haar in de woonkamer bijna omverliep. Na mijn vader was zij bij mij favoriet en hierheen gaan was altijd het heerlijkst denkbare uitje. Toen oma vijftien jaar geleden was gevallen, waren mijn ouders hier ingetrokken om voor haar te zorgen en ze waren hier blijven wonen toen zij twee jaar later was overleden.

‘Je kunt je spullen boven neerzetten,’ zei ze, niet in staat ver-

borgen te houden dat ze walgde van de doorzichtige plastic tassen van Trembry Hall en het oude koffertje dat ik had gekregen van een vrijwilliger die in de gevangenis werkte – waarin al mijn wereldse bezittingen zaten. ‘Je kunt de kamer nemen waar je vroeger sliep.’

Haar stem had me niet voorbereid op wat ik zag in ‘de kamer waar ik vroeger sliep’. Hij was nog precies hetzelfde als toen ik aan het eind van de jaren tachtig was weggegaan, toen ik nog een stomme tiener was die Madonna wilde zijn en dacht dat ze met Don Johnson zou trouwen. Maar hij was wel van Londen hierheen getransporteerd. Alles was precies zoals ik het in mijn herinnering had achtergelaten: het eenpersoonsbed met het patroon van een blauwe lucht met witte wolken over bruine nylon lakens. De grote kast met mahoniehoutfineer die links van het raam stond, de gammele witte toilettafel met goudkleurige randjes en een rij eenhoorns met gekleurde manen langs de achterrand onder de spiegel, mijn zilveren kruis – door Madonna geïnspireerd – dat over een hoek van de spiegel hing, naast een foto van de dame zelf, geheel in het zwart gekleed, met heel veel kettingen om haar hals en een zwarte strik die haar haren naar achteren hield. Zelfs de posters – Madonna, *Miami Vice*, Michael Jackson, Prince, Adam Carrington uit *Dynasty* – leken op precies dezelfde plaatsen weer te zijn opgehangen.

Dit zouden ze hebben gedaan als ik was gestorven, dacht ik terwijl ik langzaam door de kamer liep, op het bed ging zitten en om me heen bleef kijken. Dit hebben ze gedaan omdat ik naar hun idee ook b n gestorven. Toen het vonnis in de rechtszaal werd voorgelezen en ik schuldig bleek te zijn bevonden aan moord, was ik voor hen dood. Tijdens het proces was ik steeds verder van hen verwijderd geraakt, toen ze steeds meer te weten kwamen over mij en het duidelijk werd dat ik hun kleine meisje niet meer was. Toen het woord ‘schuldig’ viel, ging ik dood. Ik verdween. Ik was er niet meer. Maar het kleine meisje dat deze kamer had ingericht kon wel verder leven en zij konden daar behoorlijk gelukkig mee doorleven omdat deze dingen bij een kind hoorden dat geen slet was, geen leugenaar en geen moordenaress.

Toen ik steeds meer dingen ontdekte die op dezelfde plaats stonden als twintig jaar geleden – de lcd-wekkerradio op het

witte nachtkastje met de gouden randjes, mijn bandjes op de plank in het nachtkastje, mijn roestvrijstalen horloge aan de bedstijl – dacht ik: zo voelt het om voor iemand dood te zijn.

Zachte witte handdoeken die naar bloemen ruiken. Zij moeten worden toegevoegd aan mijn steeds groter wordende lijst van alledaagse extravagancies. Ik wikkel deze reusachtige handdoek om me heen, blij inademen tot ik high word van de geur.

Ik had gisteren een douche genomen, maar een korte. Ik voelde me schuldig omdat ik in hun huis was terwijl ze me niet hadden verwacht. Ik wilde ook naar beneden gaan om te proberen met mama te praten. Als ik te lang wachtte met pogingen de barrière die tussen ons was ontstaan te slechten, kon die groter en moeilijker neembaar worden. Toen ik iets had gevonden om aan te trekken wat niet zo opvallend van de jaren tachtig dateerde dat het de wereld duidelijk maakte dat ik enige tijd ‘weg’ was geweest, om mijn magere lichaam paste en niet uit een van de gevangenistassen kwam, ging ik naar beneden en bleek mijn moeder er niet te zijn. Ze had een kort briefje achtergelaten met de mededeling dat zij en papa de rest van de dag en die avond niet thuis zouden zijn – de afspraak stond al een tijdje – en dat ze me de volgende morgen weer zouden zien. Met als ps dat ik de ragout die net in de oven gaar was geworden als lunch en diner kon eten als ik honger had.

De half opgedronken kop thee op de keukentafel, de half opgevouwen was in de wasmand naast de wasmachine en de openstaande deur van de afwasmachine maakten me duidelijk dat ze snel was vertrokken. Ze had zo dolgraag willen ontsnappen aan mij, de overleden dochter die niet had moeten terugkomen, dat ze haar huishoudelijke taken niet had afgemaakt.

Na lang zoeken vond ik de borden, schepte de ragout op en liep ermee naar buiten. Het was aanzienlijk kouder geworden sinds ik hier was gearriveerd, maar toch ging ik aan de met schimmel bedekte witte plastic tafel achter in de tuin zitten en at het te hete eten. Toen rookte ik een paar sigaretten, keek naar de lucht en naar de wijnranken op de muren, luisterde naar de bedrijvige burens, dompelde me onder in de buitenwereld tot mijn vingers, armen en benen zo koud en pijnlijk waren dat ik ze nauwelijks kon bewegen en er alleen oranjegeel